

Domssöndagen

2 Årg. Ev. Joh. 5:22-30

I.N.J

*”Men den trösten jag ej glömmen
att min broder Jesus dömer”*

Denna strof, ur psalm 620 i vår psalmbok, har varit till hjälp och tröst för många människor, när de med ängslan och bävan tänkt på den yttersta domen och undrat hur det skall gå med dem i evigheten. Det är så god själavård i de här orden, att man skulle kunna tro att det var en mycket helgad kristen som har skrivit den. Men så är det inte.

Lasse Lucidor, som skrev psalmen, var en riktig slarver, en levnadsglad poet, vis-sångare och dryckesbroder som inte lyckades så väl i livet utan dog i ett krogslagsmål i Stockholm 1674. Han skrev mer än en psalm. Men temat i dem är det-samma. Han beskriver sin egen livskamp. Å ena sidan *livet som det blev* och å andra *livet som det borde vara*, men också *var hjälpen finns*: i tron på Jesus! Han ger oss en annan bild av en kristen – en människa som inte lyckats – utan bara kan hoppas på en sak: nåd för Jesu skull.

Den beskrivning av kristenlivet som ofta möter oss är ju den rakt motsatta många gånger. En kristen är ju *en människa som har lyckats!* Som lämnat synderna bakom sig och nu är på den rätta sidan och som är säker på sin frälsning, och alls inte behöver stava på orden: *”Men den trösten jag ej glömmen att min broder Jesus dömer!”*.

Men en verklig kristen har alltid skäl ett be så. Att snörpa med munnen och rynka på näsan åt en sådan bedrövlig varelse som Lasse Lucidor – det är moralism – inte kristendom. Var har vi fått den tanken ifrån att vi som kommit till tro på Jesus, skulle leva av en ädlare nåd och finare förlåtelse bara för att vi har lyckats undvika de grova synderna och inte riskerar att dö i ett krogslagsmål? Är det inte farisén inom oss som lever rövare? Jag tror det!

Men hur kunde då Lucidor känna sådan tröst när han tänkte på Jesus? Lucidor hade läst sitt Nya Testamente! Han kände berättelserna där Jesus mötte människor som just misslyckats i livet och därför förpassats ut i marginalen: synderskan i farisén Simons hus, äktenskapsbryterskan som man ville stena, den föraktade Sackeus, den bittert gråtande Petrus, liksom rövaren på korset.

Om vi i ljuset av de berättelserna läser vårt evangelium idag, så förstår vi att orden: *”Fadern dömer ingen utan har helt överlåtit domen åt Sonen”*, är ord som

skänker tröst och hopp. Jesus *vet* hur det är att vara människa. Och domen är inte något som sker först på tröskeln till evigheten. Nej, det är en viktig sak, och den understryks väldigt kraftigt i vårt evangelium idag, att domen når oss *här i tiden*, i mötet med Jesus. Precis som han själv säger: ”*Sannerligen, jag säger er: den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv. Han faller inte under domen utan har övergått från döden till livet*”. Nog märker vi det, när vi lyssnar till bibelordeet. ”*Guds Sons röst*” når oss när vi lyssnar – liksom när vi hör förebråelsen i samvetet – när vi handlat illa och skäms och mår dåligt. Och överallt där man ger Jesus rätt i hans Ord, där man inte ursäktar, överslätar eller går i självförsvar – där sker en *domshandling*. Jesus både dömer och förlåter. Det är precis detta som sker varje gång vi läser vår syndabekännelse och hör förlåtelseorden. Det är *inte en punkt i ett ritual* – som vi både kan ha och mista – utan det som sker är att Guds sons röst hörs! Prästen förlåtelse är inget mindre än Guds förlåtelse!

I syndabekännelsen och avlösningen sker det alltså ett möte – ett verkligt möte – mellan den som jämt misslyckats och inte kan reda ut sitt liv på egen hand och Jesus. *Jesus utför en domshandling*. Också när han förlåter. I förlåtelsen fälls alltid en dom över det som är fel, orätt, vrängt och ont i ett människoliv. Jesus säger aldrig: ”Det är okej, det du har gjort. Det tar jag inte så allvarligt! Det är inte värre än att det kan ursäktas!”. Nej, istället säger han: ”*Var vid gott mod, dina synder är dig förlåtna*”. Och det är något helt annat det.

Men om det nu är så, varför talar vi då om en ”*yttersta dom*” där Jesus skall döma levande och döda? Är tillsägelsen av syndernas förlåtelse endast en preliminär dom – ungefär som den i tingsrätten – som kan överklagas till högre instans? Nej, vi skall inte gå runt och tvivla på förlåtelsen. Det Gud en gång förlåtit, det är förlåtet och förblir så när vi lever i förlåtelsen och den domen står sig i högre rätt! Gud har ju sagt: ”*Jag, jag är den som utplånar dina överträdelser, för min egen skull, och dina synder kommer jag inte mer ihåg*” (Jes. 43:25). *Kristus Jesus*”.

Åter till strofen ur Lucidors psalm: ”*Men den trösten jag ej glömmer, att min broder Jesus dömer!*”. Den understryker att han som är vår domare, också är vår Frälsare. Han är ingen sadist som återigen tar upp det som en gång är förlåtet och som vill rota och frossa i den syndabyk han en gång ”*kastat bakom sin rygg*” (Jes. 38:17). Han glömmer inte vad han lovat, även om vi har så lätt för att glömma det, rentav tvivla på förlåtelsen och inte riktigt kan tro att den gäller oss. Så mycket mera gäller det att lära sig att *leva i förlåtelsen* och att *tro på den!* Synden och kampen mot den kommer alltid att finnas i ditt liv. Som kristen är jag ”*simul justus et peccator*” – som Luther sade – d.v.s. på en gång syndare och rättfärdig – och därför är *förlåtelsen inte är en punkthandling* utan snarare den luft du andas och lever av som kristen!

Men är inte det hopplöst? Blir jag aldrig bättre? Jo, det händer verkligen något med oss när vi lyssnar till Guds Sons röst. Inte minst detta att vi envist kommer tillbaka till honom – även när vi misslyckats igen! Precis som Martin Luther skriver på ett ställe, när han understryker att det kristna livet är *”inte fromhet utan en tillväxt i fromhet, inte hälsa utan tillfrisknande, inte ett varande utan ett vardande, inte vila utan övning, vi är ännu inte, men vi håller på att bli, det har ännu inte skett, men det håller på att ske”*.

Processen är alltså i gång. Och det som sker på den yttersta dagen, det är att det Jesus lovade när han förlät mig allt här nere, det får jag *en högtidlig bekräftelse* på! Domslutet lyder: *Du är fri!* Eller som Paulus uttrycker saken i Rom 8:1 *”Det blir ingen fällande dom för dem som tillhör Kristus Jesus”*. Därför gör vi Lucidors ord till våra:

*”Men den trösten jag ej glömmen
att min broder Jesus dömer” Amen.*

Psalmer: 315, 230, 620 v 6-7, 490
Skummeslöv, 2025-11-23